

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, netrestným odborom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Krajskou prokuratúrou v Košiciach a Krajským úradom justičnej polície Policajného zboru v Košiciach a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. I. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2007 doručená sťažnosť Ing. I. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13, čl. 14 a čl. 17

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), netrestným odborom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), Krajskou prokuratúrou v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) a Krajským úradom justičnej polície Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „vyšetrovateľ“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 7. mája 2007 a doplnená bola podaním doručeným priamo do podateľne ústavného súdu 16. mája 2007.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti:

Rozsudkom bývalého Obvodného súdu Košice 2 (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 C 1267/93 z 3. marca 1994 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 277/94-90 z 20. decembra 1994 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa na určenie neplatnosti rozviazania jeho pracovného pomeru. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 137/02 z 18. septembra 2002 bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti citovaným rozsudkom, ako aj proti generálnej prokuratúre, ktorá nepodala vo veci mimoriadny opravný prostriedok. Sťažnosť bola odmietnutá ako oneskorene podaná. V záhlaví uznesenia ústavného súdu boli omylom uvedení ako účastníci konania popri generálnej prokuratúre, okresnom súde a krajskom súde aj Sociálna poisťovňa Bratislava, Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 137/02-29 z 26. februára 2003 bolo záhlavie uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 137/02 z 18. septembra 2002 opravené tak, že účastníkmi konania boli generálna prokuratúra, krajský súd, okresný súd, I., a. s., a Ing. M. S., bývalý riaditeľ I., a. s. V záhlaví opravného uznesenia je uvedené, že bolo vydané na základe podnetu sťažovateľa z 24. februára 2003. Ústavný súd na základe otvoreného listu sťažovateľa z 24. februára 2003 zistil, že v záhlaví uznesenia boli uvedené aj také štátne orgány, ktoré sťažovateľ v sťažnosti neuvádzal, avšak výrok rozhodnutia a jeho odôvodnenie sú správne. Ústavný súd postupoval podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s ustanovením § 164 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ podal po doručení opravného uznesenia ústavného súdu 24. marca 2003 generálnej prokuratúre trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a z ústavného súdu, a to pre poškodzovanie cudzích práv v zmysle ustanovenia § 209 Trestného zákona. Podľa názoru sťažovateľa došlo k spáchaniu trestného činu. Jednak je v opravnom uznesení ústavného súdu uvedené, že bolo vydané na základe podnetu sťažovateľa z 24. februára 2003, hoci nešlo o podnet, ale o otvorený list. Okrem toho došlo k porušeniu čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KÚJP-77/OVVK-2003 z 12. júna 2003 bola vec podozrenia z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť sudca ústavného súdu JUDr. Ľubomír Dobřík, odmietnutá s tým, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 159 ods. 2 a 3 Trestného poriadku. Podľa názoru vyšetrovateľa senát ústavného súdu sa pod vedením JUDr. Ľubomíra Dobříka v uznesení sp. zn. III. ÚS 137/02 z 18. septembra 2002 napriek administratívnej chybe v záhlaví uznesenia zaoberal sťažnosťou podanou sťažovateľom a nie nejakou inou právnou vecou. Preto neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ 21. júna 2003 sťažnosť. Uznesením krajskej prokuratúry č. k. Kn 2166/03-11 z 12. januára 2004 bola sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá. Podľa názoru krajskej prokuratúry opravným uznesením ústavný súd odstránil pochybenia, ku ktorým došlo v pôvodnom znení uznesenia. Keďže išlo o administratívnu chybu pri realizácii opisovacích prác na ústavnom súde s následným vydaním opravného uznesenia, nedošlo ku spáchaniu trestného činu. Podaním z 29. júna 2004 adresovaným generálnej prokuratúre prejavil sťažovateľ nespokojnosť s uznesením krajskej prokuratúry. Podanie označil ako „Opakovaný podnet so žiadosťou o preskúmanie zákonnosti vybavenia môjho trestného oznámenia zo dňa 24. februára 2003“. Prípisom generálnej prokuratúry č. k. VII Gn 2114/03-83 zo 7. septembra 2004 bolo sťažovateľovi oznámené, že v postupe krajskej prokuratúry a vyšetrovateľa neboli zistené žiadne pochybenia, a preto bolo potrebné opakovaný podnet sťažovateľa odložiť s tým, že ďalším opakovaným podnetom by sa generálna prokuratúra zaoberala len v prípade, ak by obsahoval nové skutočnosti.

Sťažovateľ 29. septembra 2006 podal „Ďalší podnet s trestným oznámením“ adresovaný generálnej prokuratúre. Opätovne v ňom spochybňuje vybavenie pôvodného trestného oznámenia. Trvá na tom, že ústavný súd nemohol konať na základe jeho podnetu. Keďže proti rozhodnutiam ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nebolo možné vydať ani opravné uznesenie. Prípisom generálnej prokuratúry č. k. VII Gn 2114/03-100 z 2. marca 2007 bolo sťažovateľovi oznámené, že nie je v právomoci orgánov prokuratúry preskúmať postup ústavného súdu alebo nahliadať do jeho spisov. Z tohto dôvodu a s poukazom na stanovisko zo 7. septembra 2004 sa generálna prokuratúra už touto vecou ďalej zaoberať nebude.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Zo žiadneho právneho predpisu totiž nevyplýva, že by orgány prokuratúry nemali právomoc preskúmať postup ústavného súdu a nahliadať do jeho spisov. Ústavný súd nemohol vydať opravné uznesenie na základe podnetu sťažovateľa, ale aj preto, že proti rozhodnutiam ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Preto neobstojí záver, že nedošlo k porušeniu ústavy. Rozsudky okresného súdu a krajského súdu boli založené na nesprávne zistenom skutkovom stave, a preto boli nezákonné, a to tým viac, že sťažovateľ bol odborárskym funkcionárom.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a vyšetrovateľa a prikázal im plniť si povinnosti v zmysle ústavou určeného poslania a vykonať nové opatrenia na odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovenie porušených práv sťažovateľa umožnením obnovy konania o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a na vyvodenie právnej zodpovednosti za porušenie označených základných práv sťažovateľa. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie buď v sume 269 860 Sk alebo v sume 902 630 Sk. Prvá suma zodpovedá náhrade mzdy od 24. februára 2003 do 7. mája 2007 a druhá suma zodpovedá náhrade mzdy za dobu neplatného preradenia na inú prácu od 10. mája 1993 do 30. júna 1993. Napokon požaduje aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s uznesením ústavného súdu, ktorým bola odmietnutá jeho sťažnosť proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Keďže sťažovateľ bol neúspešný v konaní pred všeobecnými súdmi, po neúspešných

pokusoch dosiahnuť podanie mimoriadneho opravného prostriedku generálnou prokuratúrou sa obrátil na ústavný súd. Došlo k tomu už po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Ďalším dôvodom nespokojnosti sťažovateľa bol obsah záhlavia uznesenia ústavného súdu, z ktorého vyplývalo, ako keby sa ústavný súd nezaoberal vecou sťažovateľa, resp. nielen vecou sťažovateľa. Ústavný súd svoje pochybenie napravil vydaním opravného uznesenia. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v zmysle § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 164 Občianskeho súdneho poriadku je ústavný súd oprávnený opraviť zrejme chyby v písaní kedykoľvek, a to aj bez návrhu (podnetu), teda aj z vlastnej iniciatívy. Rovnako treba podčiarknuť, že inštitút opravného uznesenia nijako nesúvisí s inštitútom opravných prostriedkov, keďže možnosť požadovať vydanie opravného uznesenia nie je možnosťou podať opravný prostriedok. Vzhľadom na túto skutočnosť vydanie opravného uznesenia nie je v rozpore s čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiam ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Na základe uvedeného možno urobiť záver, že ústavný súd vydaním opravného uznesenia postupoval v plnom súlade so zákonom. Práve naopak, nevydanie opravného uznesenia za situácie, keď išlo o zrejme chyby v písaní, by bolo potrebné považovať za porušenie zákona. Postupom, ktorý bol v plnom súlade so zákonom, nebolo možné dopustiť sa nijakého trestného činu, keďže jedným zo znakov trestného činu je protiprávne konanie.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, závery vyšetrovateľa a generálnej prokuratúry, podľa ktorých ku spáchaniu trestného činu nedošlo, sú správne.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2007